

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1194/2564

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาง ก. กับพวกผู้ร้อง ร้อยตรี ป.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 317, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร ตาม ป.อ. มาตรา 317 วรรคสาม ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยในความผิดฐานนี้จึงเป็นการขัดต่อบทกฎหมายดังกล่าว อย่างไรก็ตามเมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยพยานหลักฐานโจทก์แล้วเห็นว่ายังมีข้อสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 หรือไม่ และยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้แก่จำเลย ศาลฎีกาก็ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยในข้อหาความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้ดูแลเพื่อการอนาจารด้วยเพราะเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และ 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานาง ก. ผู้เสียหายที่ 2 และเด็กหญิง ข. ผู้เสียหายที่ 1 โดยนางสาว ข. มารดาผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง จำเลยให้การคัดค้านแย้งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่ออนาจารและฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 14 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 28 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 6 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 12 ปี รวมจำคุกจำเลยทั้งสิ้น 40 ปี และให้จำเลยชดเชยค่าเสียหาย 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 14 พฤษภาคม 2561 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม (เดิม) ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน จำคุกกระทงละ 10 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 20 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 5 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 10 ปี รวมจำคุกจำเลยทั้งสิ้น 30 ปี นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เด็กหญิง ข. ผู้เสียหายที่ 1 เป็นบุตรของนางสาว

ช. กับนาย ว. เกิดเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2556 ขณะเกิดเหตุอายุ 4 ปีเศษ พักอาศัยอยู่กับนาง ก. ผู้เสียหายที่ 2 ผู้เป็นยาย ซึ่งอยู่ติดกับบ้านจำเลย ผู้เสียหายที่ 2 เลี้ยงดูผู้เสียหายที่ 1 มาตั้งแต่อายุได้ 17 วัน เนื่องจากการดาไปรับราชการอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ผู้เสียหายที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 1 ไปเล่นที่บ้านของจำเลยเป็นประจำในวันที่ 20 พฤษภาคม 2561 เวลาประมาณ 17 นาฬิกา ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุครั้งหลังนั้น ผู้เสียหายที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 1 ไปเล่นที่บ้านของจำเลยอีกเช่นเคย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 หรือไม่ เห็นว่า หากผู้เสียหายที่ 1 ถูกจำเลยใช้อวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 1 ตามที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความแล้ว ผลการตรวจร่างกายผู้เสียหายที่ 1 น่าจะพบร่องรอยการฉีกขาดของเยื่อพรหมจารี หรือหลักฐานที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ หรือหลักฐานอย่างอื่นที่บ่งบอกว่าผ่านการถูกล่วงเกินทางเพศปรากฏอยู่บ้าง นอกจากนั้นแม้มีการตรวจพบรอยแดงที่อวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 1 แต่รอยแดงดังกล่าวก็ไม่อาจจะระบุได้แน่ชัดว่าเกิดจากการกระทำของจำเลยหรือไม่ หากผู้เสียหายที่ 2 เห็นจำเลยนอนทับผู้เสียหายที่ 1 อยู่บนเตียงนอนตามที่ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความ ผู้เสียหายที่ 2 ก็น่าที่จะส่งเสียงโวยวาย ขอความช่วยเหลือและบอกให้ภริยาของจำเลยทราบเรื่องในขณะนั้น แต่ข้อเท็จจริงกลับไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 2 ร้องขอความช่วยเหลือและบอกให้ภริยาของจำเลยทราบเพื่อให้มารู้เห็นเหตุการณ์ในทันทีแต่อย่างใด จึงเป็นข้อพิรุธประกอบกับผู้เสียหายที่ 2 อ้างว่าในวันเกิดเหตุได้นั่งคุยอยู่กับภริยาของจำเลยและเพื่อนบ้านอีกหลายคน ซึ่งจำเลยเองได้อ้างบุคคลเหล่านั้นมาเบิกความเป็นพยานอันได้แก่ นาง ล. นางสาว อ. นาง ศ. และนางสาว ท. ซึ่งพยานเหล่านี้ก็ล้วนยืนยันว่าในวันเกิดเหตุ เห็นจำเลยนั่งและนอนเล่นอยู่บนเตียงไม่ได้ลุกออกไปไหน ส่วนผู้เสียหายที่ 1 ก็เล่นอยู่ข้างเตียงของจำเลย โดยหลังจากนั้นผู้เสียหายที่ 2 เรียกให้ผู้เสียหายที่ 1 กลับบ้านพร้อมกันโดยผู้เสียหายที่ 1 วังหน้า ส่วนผู้เสียหายที่ 2 ถีอถูกโปงเดินตามหลัง พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาจึงยังมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จึงยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ส่วนการกระทำความผิดในวันเกิดเหตุครั้งแรก ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2561 ถึงวันที่ 14 พฤษภาคม 2561 โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมานำสืบสนับสนุนว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามที่ลงโทษจำเลยได้ ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำเลยมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น สำหรับความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกกระหนละ 6 ปี รวม 2 กระหน เป็นจำคุก 12 ปี ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เฉพาะโทษเป็นจำคุกกระหนละ 5 ปี รวม 2 กระหน เป็นจำคุก 10 ปี จึงเป็นการแก้ไขเล็กน้อย เมื่อโทษจำคุกแต่ละกระหนไม่เกิน 5 ปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยในความผิดฐานนี้จึงเป็นการขัดต่อบทกฎหมายดังกล่าวข้างต้น อย่างไรก็ตามแม้ถือว่าความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 แต่เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยพยานหลักฐานโจทก์แล้วเห็นว่ายังมีข้อสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 หรือไม่ และยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้แก่จำเลยดังได้วินิจฉัยมา ศาลฎีกาก็ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยในข้อหาความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้ดูแลเพื่อการอนาจารด้วยเพราะเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวเกี่ยวพันกัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง

ประกอบมาตรา 215 และ 225 เมื่อข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำผิดตามฟ้อง และยังมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ และยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่า จำเลยกระทำละเมิดผู้ร้องทั้งสอง จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ร้องทั้งสอง ที่ศาลล่างทั้งสองให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ร้องทั้งสองนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ และยกคำขอส่วนแบ่งของผู้ร้องทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแบ่งทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

อรุณ เรืองเพชร · ประทีป อ้าววิจิตรกุล · วิชาญ กาญจนะ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1194/2564>